

ANEU MAR ENDINS

Ser o no ser «missioners de la fe»

La Jornada Missionera Mundial, anomenada també Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe i coneguda entre nosaltres com el Domund, adquireix enguany una significació especial. La celebració del cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, la recent obertura de l'Any de la Fe i el Sínode sobre «La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana» contribueixen a reafirmar la voluntat de l'Església de comprometre's amb una força més gran tan en l'anomenada «missio ad gentes», és a dir, als qui encara no coneixen Crist, com en la seva missió davant aquells que consideren que ja han conegut Jesucrist i el seu Evangelí però que pràcticament es desinteressen de viure'l.



La veritat és que l'Església no es troba davant d'una feina fàcil. El teòleg Joseph Ratzinger, abans de ser Papa, va escriure un llibre sobre la manera de ser cristià en una societat neopagana. En aquelles pàgines aborda amb realisme la difícil missió de donar testimoni de la fe a la nostra societat. Potser és més difícil d'evangelitzar la societat neopagana que no pas la pagana. Per als esperits religiosos d'aquesta societat l'Evangelí era quelcom nou; per a molts ciutadans d'avui, l'Evangelí els sona a quelcom «ja vist». És una bona coartada per a la indiferència i el desinterès.

L'Església no ha de témer la situació de minoria a la que sembla que l'aboquin diverses circumstàncies en les societats on una vegada va ser majoria. Què hem de fer, doncs? He rellegit el missatge que Benet XVI ha publicat amb ocasió d'aquest Domund de 2012. Afirmar que proclamar l'Evangelí i estendre la fe en Jesucrist no és una cosa facultativa per a l'Església, sinó que és el deure principal que l'incumbeix per manament del Senyor, per tal que tots els homes i dones de tots els temps creguin i se salvin.

L'Església no ha de témer la situació de minoria a la que sembla que l'aboquin diverses circumstàncies en les societats on una vegada va ser majoria. Què hem de fer, doncs? He rellegit el missatge que Benet XVI ha publicat amb ocasió d'aquest Domund de 2012. Afirmar que proclamar l'Evangelí i estendre la fe en Jesucrist no és una cosa facultativa per a l'Església, sinó que és el deure principal que l'incumbeix per manament del Senyor, per tal que tots els homes i dones de tots els temps creguin i se salvin.

Què hem, o què podem fer? M'ha impressionat molt aquesta frase del Papa que em sembla una resposta —més ben dit, la resposta— a la pregunta que acabo de fer. Cito textualment aquestes poques paraules del Papa: «Ens cal, per tant, reprendre el mateix fervor apostòlic de les primeres comunitats cristianes que, petites i indefenses, van ser capaces de difondre l'Evangelí a tot el món llavors conegut mitjançant el seu anunci i testimoniatge.»

Aquest és el doble compromís del Domund. Primer reconèixer, agrair a Déu la feina dels nostres missioners i missioneres i ajudar-la econòmicament, en la mesura que puguem, mitjançant les Obres Missionals Pontificies, a les quals va destinada la col·lecta del Domund que avui es fa a tots els temples.

I després, preguntar-nos si cadascú de nosaltres, segons la seva vocació i les seves possibilitats, en la nostra vida i en els nostres ambients, som «missioners de la fe» (aquest és el lema del Domund enguany entre nosaltres). Davant la descristianització moltes vegades he recordat un pensament del filòsof jueu Martí Buber, un gran exponent de la filosofia personalista. Diu així: «Començar per un mateix, això és l'únic que compta. El punt de recolzament d'Arquímides des d'on puc aixecar el món des de mi mateix, és la transformació de mi mateix.»

Si apliquem això a la nostra condició de cristians tindrem una bona resposta a la pregunta que ens hem plantejat.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa



Recés d'inici de curs

El dilluns dia primer d'octubre, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès va tenir lloc el Recés d'inici de curs per a preveres i diaques de la diòcesi de Terrassa. Dirigi la meditació Mons. Ricard Maria Carles Gordó, cardenal-arquebisbe emèrit de Barcelona que centrà la seva reflexió en la preparació de l'Any de la Fe. En acabar el Recés es va fer la presentació de les propostes diocesanes i els materials per a l'Any de la Fe.

GLOSSA

Viure és aprendre a estimar

Església romànica, diumenge al migdia. Fa una estona ha acabat la missa parroquial. Un grup de joves prepara els instruments musicals per a una altra celebració. Són dues de les filles del matrimoni que celebra el seu vint-i-cinquè aniversari, un cosí i dos amics. Arriben els convidats. Diu el pare en les paraules d'acolliment que fa als assistents: «Hem començat la celebració amb la mateixa cançó que el dia del casament. Veureu, també, que hem mantingut la majoria de les altres cançons i les mateixes lectures. No per fer veure que no ha passat el temps. I tant que ha passat! Ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí. Hi tornem, però, acompanyats pels nostres fills, familiars i amics. Els qui tant ens heu ajudat tots aquests anys a fer camí. No és una reedició del casament ni volem marcar un temps de pròrroga; volem donar gràcies a Déu perquè ens segueix concedint la força necessària per continuar endavant, fent d'amor la vida que ens ha donat...» La mare hi afegeix: «Quan ens costa mirar endavant, mireu els nostres fills i això ens dóna força per respondre a qualsevol repte. Hem intentat donar-los un bon testimoni, sense grans discursos, d'allò que és el més important, d'allò que hauria d'estar més amunt o més avall en l'escala dels valors, d'allò que vol dir estimar Déu, seguir Jesús, deixar-se portar per la força de

l'Esperit. Ells són com són, tan diferents i tan iguals alhora. Són bones persones, fan el seu camí de fe personalment i a la comunitat, estimen els seus amics, la seva terra i la seva gent, han après a servir els més necessitats des del voluntariat... Gràcies, Senyor!»

Les lectures apropren l'assemblea a la Paraula: «El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és grogler ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai» (1Co 13,4-8). Un text conegut del que s'ha dit que és un himne a l'amor, un manual imprescindible per aprendre i saber estimar, una bella traducció pràctica de l'essencial del missatge de Jesús, l'amor. En aquell marc, en aquell entorn, no va sonar a conegut i sabut, sinó com una reflexió i una invitació sempre nova. Invitació a estimar els altres, per amor a Déu. Invitació que té lloc en la celebració d'un sagrament que és, com deia el pare, més que una reedició. És fer viu de nou els sentiments d'aquell dia, afegint-hi l'ofrena d'amor d'uns fills educats en la fe dels pares, uns fills que ja recorren el seu propi camí d'amor en el servei als altres, construint el Regne.

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació de preveres

El proper diumenge dia 28 d'octubre a les 6 de la tarda, a la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses ordenarà de preveres Mn. Joan Ferrero Mora i Mn. Mario Jurado Viceira, diaques de la Diòcesi de Terrassa.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disegni del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

▮ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▮ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedíssiu un favor que us demanarem». Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure, l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra». Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu». Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem». Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat». Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▮ Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años. Lo que el Señor quiere prosperará por su mano.

Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.



Prendimiento (Jesús detingut a Getsemani).
Pintura de Goya (detall), Catedral de Toledo

▮ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▮ Lectura de la carta a los Hebreos (He 4,14-16)

Hermanos: Mantengamos la confesión de la fe, ya que tenemos un sumo sacerdote grande, que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo exactamente como nosotros, menos en el pecado. Por eso, acerquémonos con seguridad al trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia que nos auxilie oportunamente.

▮ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos del Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron:

«Maestro, queremos que hagas lo que te vamos a pedir.» Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?» Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda.» Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿sois capaces de beber el cáliz que yo he de beber, o de bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?» Contestaron: «Lo somos.»

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y os bautizaréis con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo; está ya reservado.»

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan. Jesús, reuniéndolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen. Vosotros, nada de eso: el que quiera ser grande, sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido para que le sirvan, sino para servir y dar su vida en rescate por todos.»

COMENTARI

Valor fonamental del Regne



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setmana): Ef 2,1-10 / Sl 99 / Lc 12,13-21 ■ **dimarts** (□ Urgell): Ef 2,12-22 / Sl 84 / Lc 12,35-38 □ **dimecres**: Ef 3,2-12 / Sl: Is 12,2-6 / Lc 12,39-48 ■ **dijous**: Ef 3,14-21 / Sl 32 / Lc 12,49-53 ■ **divendres**: Ef 4,1-6 / Sl 23 / Lc 12,54-59 ■ **dissabte**: Ef 4,7-16 / Sl 121 / Lc 13,1-9 ■ **diumenge** vinent, XXX de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana): Jr 31,7-9 / Sl 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52.

Hem anat veient en diferents episodis que la segona part de Marc (8,31-13,37) és una instrucció continuada als deixebles. Aquest esquema està centrat sobretot en les anomenades tres predicacions de la passió que Jesús fa en la primera part de la secció (8,31; 9,30-31; 10,32-34). Ara bé, aquestes tres fites de Marc estan marcades per la incomprensió dels deixebles, que no accepten o no acaben de comprendre el sentit dels anuncis de Jesús (8,32-33; 9,32; 10,35-37). I en tots tres casos, aquesta incomprensió dona peu a una ulterior instrucció de Jesús, no solament sobre la seva passió sinó també sobre el paper d'aquests anuncis en la vida dels deixebles que segueixen Jesús sense aca-

bar de copsar el sentit del seu seguiment.

El text d'avui se situa precisament a continuació de la tercera predicció de la passió per part de Jesús (Mc 10,32-34). Notem que aquesta situació del fragment encara fa més escandalosa la petició dels fills de Zebedeu. En efecte, Jaume i Joan no solament no han copsat l'ensenyament de Jesús sobre la passió, la mort i la resurrecció, sinó que continuen amb l'esquema d'un messianisme ingenu i fins i tot groller. I, per acabar d'arreglar-ho, demanen un tracte de favor en el regne messiànic.

Tot això contribueix a valorar la resposta de Jesús, que, aquest cop, els parla obertament del capgirament de valors del Regne respecte dels va-

lors imperants. Val la pena llegir a poc a poc la instrucció de Jesús, que comença amb una valoració —no exempta d'ironia— del que pensen els governants de les nacions. Els humans investits de poder abusen de la seva posició i sovint actuen en contra dels seus súbdits. Jesús subratlla que els qui vulguin ser primers han de ser servidors de tothom (tothom només ho diu Marc, cf. també 9,35). La clau d'aquest capteniment és Jesús, en tant que servent de Jahvè, que ha vingut no a ser servit sinó a servir, «perquè tots tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). Això és el que vol dir «donar la vida com a preu de rescat per tots els homes» (Mc 10,45).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

43. Jesús i els grecs



L'evangelista Joan narra que entre els pelegrins (a Jerusalem, per la festa de la Pasqua) també hi havia grecs, «els quals havien pujat per adorar en la festa» (Jn 12,20). Aquests grecs s'acostaren a «Felip de Betsaida de Galilea» amb el prec: «Senyor, volem veure Jesús» (12,21). En l'home de nom grec de la Galilea mig pagana hi veuen evidentment un mitjancer que els pugui obrir l'accés a Jesús.

L'evangeli ens narra a continuació que Felip en parla amb Andreu i que tots dos transmeten el prec a Jesús. Com és freqüent en l'evangeli de Joan, Jesús hi respon misteriosament i, de moment, d'una manera enigmàtica: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'Home és glorificat. En veritat us dic: si el gra de blat no cau a terra i mor, resta tot sol; però si mor, porta fruit abundós» (12,23s).

A la petició d'una trobada, Jesús hi contesta amb una profecia de la passió, en què interpreta la seva mort imminent com a *glorificació*, una glorificació que es manifesta en la gran fecunditat. Què significa això?

No és rellevant una trobada fugissera i externa entre Jesús i els grecs. Hi haurà una altra trobada que anirà molt més a fons. Sí, els grecs el *veuran*: vindrà a ells a través de la creu. Vindrà com un gra de blat mort i fructificarà entre ells. Veuran la seva *glòria*: en el Jesús crucificat trobaran el Déu veritable a la recerca del qual anaven en els seus mites i en la seva filosofia.

La universalitat de la qual parla la paraula d'Isaïes (56,7) se situa a la llum de la creu: des de la creu l'únic Déu es fa cognoscible als pobles; en el Fill coneixeran el Pare i així l'únic Déu que es va revelar en l'esbarzer ardent.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(Jesús de Natzaret, 2a part, Ed. Claret)

EVANGELIZAR

Testimonio de obras... y palabras



El prejuicio de una supuesta primera evangelización a base sólo del testimonio sin palabras debe ser revisado, a mi modo de ver, a la luz de

tres datos: antropológico, cultural y cristiano.

• Dato antropológico: en la transmisión de toda idea, mensaje, filosofía..., siempre se han aunado acción y palabra. ¿Cómo puede el cristianismo —religión de encarnación, y por tanto de gran componente antropológico— en su fase de primera difusión pretender limitarse a la sola acción prescindiendo de la palabra?

• Dato sociocultural: en la actualidad, debido a la multirreligiosidad, hay muchas más ofertas para saciar la posible sed de trascendencia. Ante esta gran variedad de ofertas, el cristianismo debe tener su propio discurso de primer contacto relativo al Dios de Jesucristo sobre el soporte del testimonio de amor y de fraternidad solidaria. El cristianismo ha de aprender a vivir y a *decirse* en un ambiente multirreligioso, sin complejos ni de superioridad ni de inferioridad.

• Dato cristiano: el cristianismo es la religión que cree en la autocomunicación de Dios a la humanidad a través de hechos y palabras (cf. DV 2): «Al principio ya existía la Palabra» (Jn 1,1). Pertenece a la dinámica genuina del cristianismo, su realización y su comunicación a través de la fuerza de la palabra íntimamente unida a la acción. La palabra tiene fuerza cuando va acompañada de las obras.

Xavier Morlans

(El primer anuncio.

El eslabón perdido.

Ed. PPC, Madrid 2009)

Canonización de la catalana Carme Sallés



Carme Sallés

En este domingo del DOMUND, el Papa preside la canonización de siete cristianos que dieron su vida por anunciar el Evangelio.

—Carme Sallés i Barengueras (Vic 1848 - Madrid 1911), religiosa y fundadora. Forma parte de la galería de vicenses ilustres. Gran defensora de la promoción social de la mujer. En 1892, en Burgos, fundó la Congregación de Religiosas Concepcionistas de la Enseñanza (más información: www.barcelona.concepcionistas.es).

—Maria Anna Cope, conocida como la madre Mariana de Molokai, nacida en Alemania en 1838 y emigrada a EE.UU., donde ingresó en las Hermanas de la Tercera Orden de San Francisco. Tras la muerte de san Damián de Molokai, estuvo al servicio de los leprosos durante 30 años en Molokai (Islas Hawái).

—Caterina Tekakwitha, la primera santa *piel roja*. Nació en EE.UU. Perseguida por su fe, huyó a la Misión de San Francisco, en Canadá, donde fue catequista y trabajó al servicio de ancianos y enfermos. Murió en 1680.

—Jacques Berthieu, jesuita y mártir, nacido en Francia en 1838. Su actividad apostólica se centró en la isla de Madagascar, donde llegó a los 37 años y fue misionero hasta su muerte en 1896.

—Pedro Calungsod, filipino de nacimiento, frecuentó desde pequeño las misiones jesuitas, en las que fue catequista. Acompañó a los misioneros a las Islas Marianas. Fue asesinado a flechazos.

—Giovanni Battista Piamarta, nacido en Brescia (Italia) en 1841. Sacerdote diocesano, trabajó en favor de la educación de los niños huérfanos o de familias pobres. Fundó las congregaciones de la Santa Familia de Nazaret y las Humildes Servidoras del Señor.

—Anna Schäffer nació en Alemania en 1882. Quería ser misionera, pero sufrió un accidente de trabajo y quedó postrada en cama a los 21 años para el resto de su vida. Vivió la misión desde su situación de enferma.

Mn. Jordi Piquer

SANTORAL

21. ✠ Diumenge XXIX de durant l'any.

Mare de Déu de la Bonanova; santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. Dilluns. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Ossa; beat Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. Dimarts. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. Dimecres. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de

Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. Dijous. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. Divendres. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; St. Rústic, bisbe de Narbona; St. Viril, abat de Leyre (Navarra); St. Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. Dissabte. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

ENTREVISTA



ELSÀ ANTÓN

Set espiritual

A l'Elsa Antón, que és llicenciada en ciències econòmiques i empresarials, se li va «desvetllar una set espiritual» que la va portar a una «incansable recerca», durant la qual va aprofundir «per diversos camins durant molts anys, però sense trobar cap opció de qualitat». Gràcies a la recomanació d'un sacerdot amic de la família va descobrir la possibilitat d'estudiar ciències religioses a l'ISCREB, i recentment ja ha acabat la diplomatura. L'Elsa és mare de família i col·labora amb el Grup de Treball Estable de les Religions (GTER).

Com ha evolucionat la seva fe, arran de l'entrada a l'ISCREB?

Ara compto amb uns fonaments teòrics molt clars que m'ajuden a donar raó d'aspectes del cristianisme que no entenia o que, simplement, ignorava. En l'aspecte concret de la fe m'ha ajudat molt l'aprenentatge d'assignatures com Sapiencials, Pentateuc, Judaisme, Sinòptics i, sobretot, Hermenèutica i Exegesi bíblica. Gràcies a aquest aprenentatge he trobat respostes que em donen un nord clar i em fan veure la validesa de l'opció d'intentar viure en coherència amb la fe cristiana.

Ara està cursant el màster en diàleg interreligiós...

Sí. El diàleg interreligiós m'està ajudant a aprofundir en el coneixement de les grans religions: cristianisme, judaisme, islam, hinduisme i budisme. Amb la globalització del món actual és necessari passar d'una tolerància a una comprensió genuïna entre les diferents religions. Sí volem viure amb harmonia i pau, això no és una opció sinó una necessitat. De fet, la majoria de vegades les causes de l'odi i del ressentiment són el desconeixement i la ignorància mútues. Les diferents religions necessiten membres valents i lúcids que sàpiguen escrutar sàviament els signes dels temps i actuar en conseqüència.

Caldria fer un reciclatge teològic periòdicament?

La religió hauria de ser dinàmica, evolucionar paral·lelament a la societat. L'immobilisme desemboca en capteniments fora de la realitat del context social actual. Per poder avançar, els creients ens hem de reciclar, hem d'estudiar, evolucionar, prendre contacte amb noves tendències i propostes, tenir veu pròpia i estar informats per poder opinar. La *Gaudium et Spes* és clara quan parla d'escrutar els signes dels temps en les preguntes que planteja el món actual.

Òscar Bardaji i Martí

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 20, a les 10.30 h. Assisteix a la Jornada de Voluntaris de Càritas de Catalunya al Fòrum de Barcelona.

A les 17 h. Pronuncia la conferència *Exaltación de las glorias de María* i celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Francesc de Sabadell, amb les germandats i confraries de la Província Eclesiàstica.

Aquest diumenge dia 21, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell en el 40è Aniversari de l'Acadèmia Catòlica.

Dimecres dia 24, a les 11 h. Presideix la sessió del Consell Presbiteral.

Diumenge dia 28, a les 18 h. A la Catedral, presideix la celebració de l'Eucaristia i confereix l'orde del presbiterat a dos diaques de la Diòcesi.

▶ NOTÍCIES



Mons. Saiz Meneses pronuncia una conferència sobre Pastoral de Joventut a Toledo. El dimecres dia 26 de setembre Mons. Saiz Meneses va ser convidat pel Sr. Arquebisbe de Toledo a pronunciar una conferència amb motiu del 25è aniversari dels pelegrinatges diocesans de joves al Santuari de Guadalupe. La conferència, amb el títol *Esperanza en el futuro* va tenir lloc en el *Salón de los Concilios del Palacio Arzobispal*. Varen assistir-hi preveres, responsables i animadors de la Pastoral de Joventut a l'arxidiòcesi.

Inici de ministeri a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat a Terrassa. El dissabte dia 22 de setem-



bre a les 7 de la tarda Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat a Terrassa. Va presentar Mn. Xavier Sanchiz com a administrador parroquial. Va estar acompanyat per Mn. Joan Làzaro, vicari judicial i rector de Sant Cristòfor i per Mn. Alfons Gea, antic rector.



Inici de ministeri de rector a Caldes de Montbui. El diumenge dia 23 de setembre, a les 12 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a l'església parroquial de Santa Maria de Caldes de Montbui en l'inici de ministeri de Mn. Xavier Blanco Castro com a nou rector de la parròquia.

▶ AGENDA

Festa de Sant Galderic. Aquest dissabte dia 20 d'octubre a les 20 h, a la parròquia de Sant Josep de Terrassa: Missa amb participació de la Fundació Sant Galderic i repartiment de les ajudes concedides per la Fundació.

XXVII Curs de Catequesi especial. Per a infants i joves disminuïts psíquics a partir de 9 anys, a la parrò-

La Porta de la Fe

14 (*segueix*). La fe sense l'amor no dona fruit, i l'amor sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament, de manera que l'una permet a l'altre continuar el seu camí. En efecte, molts cristians dediquen les seves vides amb amor a qui està sol, marginat o exclòs, com el primer a qui cal atendre i el més important a qui cal socórrer, perquè precisament en ell es reflecteix el rostre mateix de Crist. Gràcies a la fe podem reconèixer en els qui demanen el nostre amor el rostre del Senyor ressuscitat. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40): aquestes paraules seves són un advertiment que no s'ha d'oblidar, i una invitació perenne a tornar aquest amor amb què ell té cura de nosaltres. És la fe allò que ens permet reconèixer Crist, i és el seu amor mateix allò que impulsa a socórrer-lo cada cop que es fa el nostre proïsme en el camí de la vida. Sostinguts per la fe, mirem amb esperança el nostre compromís en el món, esperant «un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia» (2Pe 3,13; cf. Ap 21,1).

quia de Sant Cristòfor de Terrassa, els dissabtes a les 12 del migdia. Comença el dissabte vinent, dia 27. Preinscripció a les respectives parròquies.

Concurs Bíblic en l'Any de la Fe.

L'edició d'enguany del Concurs Bíblic s'emmarca en l'Any de la Fe i té com a lema «*Jo, amb les obres, et mostraré la meua fe*» (Jm 2,18). Modalitats: Redacció, dibuix, informàtic i universitari. Es pot participar a través de les escoles o dels grups de catequesi parroquials i també individualment: www.concursbiblic.com.



Espai familiar. La parròquia de Sant Martí de Cerdanyola organitza unes trobades sobre temes familiars un dissabte al mes a les 18.30 h amb el títol general: *Espacio familiar. Construyendo familia*. La propera trobada, el dissabte dia 27 d'octubre: *Educar en el amor. Aspectos de la educación de los hijos*. Lloc: Centre parroquial Sant Martí.

▶ PROVÍNCIA ECLESIASTICA

Grups d'Oraçió i d'Amistat. 20è aniversari de l'Oraçió. Dies 26 i 27 d'octubre: A les 18 h, Adoració al Santíssim; A les 19 h: Vespres i Missa. Dia 26, a les 20 h: Inauguració de l'Exposició. Lloc: Centre GOA, c/ Gran de Gràcia 237, pral. 2a, Barcelona.

▶ D'ALTRES BISBATS

Centre d'Estudis Pastoral. Inauguració del curs 2012-2013. Dimarts 6 de novembre a les 7 de la tarda. Lliçó inaugural: *El Vaticà II: pensant en el present*, a càrrec de Mn. Josep Hortet i Gausachs, rector de la parròquia de la Mare de Déu del Port de Barcelona.

REMAD MAR ADENTRO

Ser o no ser «misioneros de la fe»

La Jornada Misionera Mundial, llamada también Domingo Mundial de la Propagación de la Fe, y conocida entre nosotros como el Domund, adquiere este año una relevancia especial. La celebración del quincuagésimo aniversario del inicio del Concilio Vaticano II, la reciente apertura del Año de la Fe y la celebración del Sínodo sobre «La Nueva Evangelización para la transmisión de la fe cristiana» contribuyen a reafirmar la voluntad de la Iglesia de comprometerse con mayor empeño tanto en la llamada «missio ad gentes», es decir a los que todavía no conocen a Cristo, como en la misión ante quienes consideran que ya han conocido a Jesucristo y a su Evangelio, pero que prácticamente se desinteresan de vivirlo.

La verdad es que la Iglesia no tiene ante sí una tarea fácil. El teólogo Joseph Ratzinger, antes de ser Papa, escribió un libro sobre la manera de ser cristiano en una sociedad neopagana. En aquellas páginas aborda con realismo la difícil misión de dar testimonio de la fe en nuestra sociedad. Acaso es más difícil evangelizar la sociedad neopagana que la sociedad pagana. Para los espíritus religiosos de esta sociedad el Evangelio era nuevo; para

muchos ciudadanos de hoy, el Evangelio les suena a algo «ya visto». Buena coartada para la indiferencia y el desinterés.

La Iglesia no debe temer la situación de minoría, a la que parecen abocarla diversas circunstancias en sociedades en las que un día fue mayoría. ¿Qué hemos de hacer, pues? He releído el mensaje que Benedicto XVI ha publicado con ocasión de este Domund de 2012. Afirma que proclamar el Evangelio y extender la fe en Jesucristo no es para la Iglesia algo facultativo, sino que es el principal deber que le incumbe, por mandato del Señor, a fin de que los hombres y mujeres de todos los tiempos crean y se salven.

¿Qué hemos, o qué podemos hacer? Me ha impresionado especialmente esta frase del Papa, que me parece una respuesta —mejor dicho, la respuesta— a la pregunta que acabo de hacer. Cito textualmente estas pocas palabras suyas: «Necesitamos retomar el mismo fervor apostólico de las primeras comunidades cristianas que, pequeñas e indefensas, fueron capaces de difundir el Evangelio en todo el mundo entonces conocido mediante el anuncio y el testimonio.»

Este es el doble compromiso del Domund. Primero, reconocer, agradecer a Dios y ayudar económicamente —en lo que podamos— a la tarea de nuestros misioneros y misioneras por medio de las Obras Misionales Pontificias, a las que va destinada la colecta del Domund que se realiza hoy en todos los templos.

Y, después, preguntarnos si cada uno de nosotros, según su vocación y sus posibilidades, en nuestra vida y en nuestros ambientes, somos «misioneros de la fe» (que es el lema del Domund de este año entre nosotros). Ante la descristianización, he recordado a veces un pensamiento del filósofo judío Martín Buber, un gran exponente de la filosofía personalista. Dice así: «Comenzar por uno mismo, esto es lo único que cuenta. El punto de apoyo de Arquímedes desde el cual puedo levantar el mundo desde mí mismo, es la transformación de mí mismo.»

Apliquemos esto a nuestra condición de cristianos y tendremos una buena respuesta a la pregunta que nos hemos planteado.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa